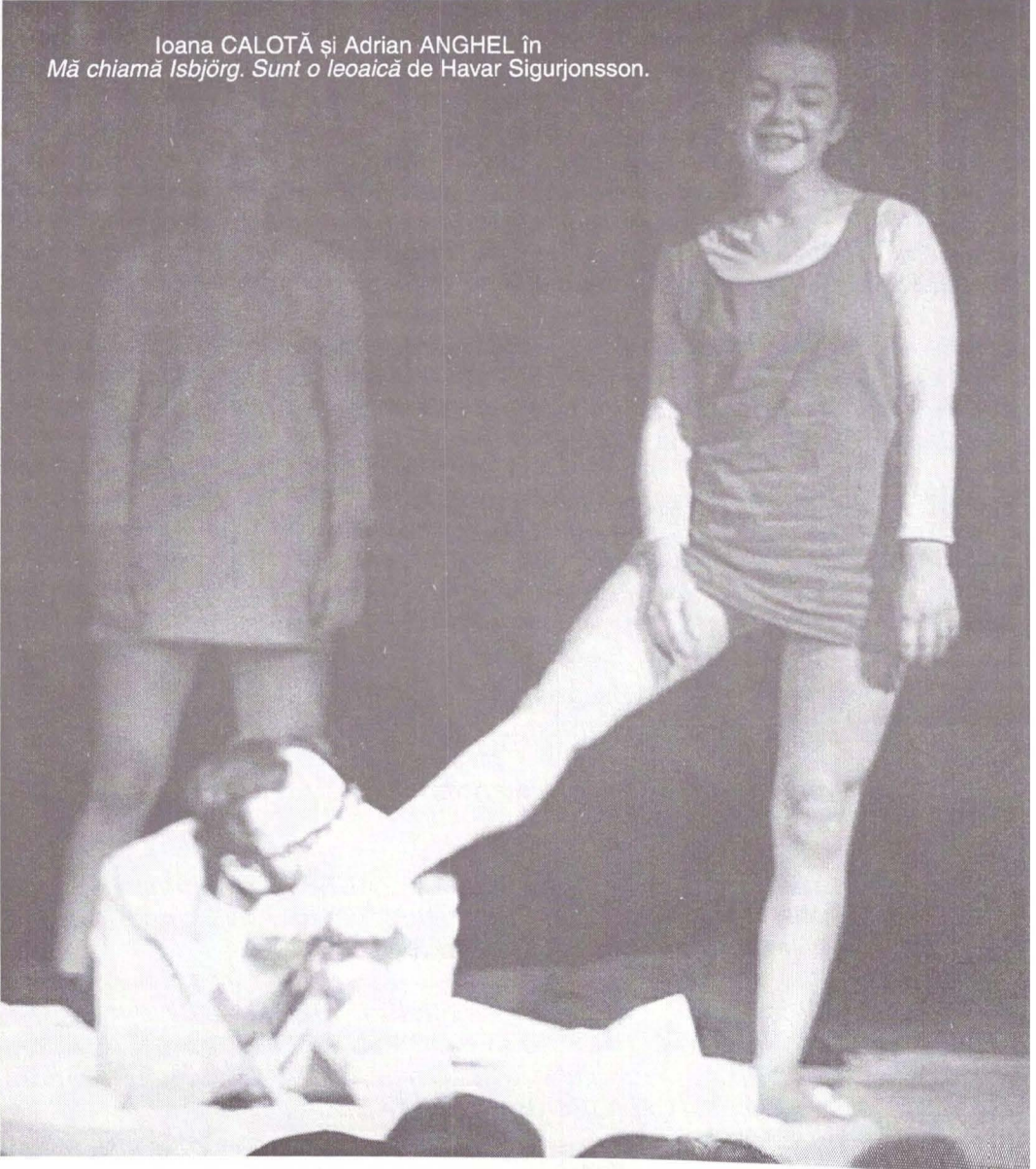

Mirela NĂSTĂSACHE

Din nevoia de a face teatru

La începutul anului școlar, Studioul „Casandra” nu părea pregătit să reziste asaltului unei noi generații de studenți ai UNATC. Clădirea fusese însemnată cu înspăimântătoarea „bulină roșie”, o mare parte dintre angajați, disponibilizați... dar studenții au năvălit cu elan. Mulți și decisi să-și realizeze proiectele.

Ioana CALOTĂ și Adrian ANGHEL în
Mă chiamă Isbjörg. Sunt o leoaică de Havar Sigurjonsson.

Iar dacă spectacolele de clasă nu i-au pus prea bine în valoare și i-au nemulțumit, absolvenții-actori au colaborat cu atât mai bine cu studenții-regizori de la clasa prof.univ. Valeriu Moiescu.

Au căutat împreună texte. Au vrut ceva nou și au ales în special autori contemporani. Pe unii i-au tradus și adaptat apoi la lucru, împreună. Pentru spectacolul de teatru-dans au compus textul. Pentru costume și decor s-au descurcat, iarăși, cum au putut. Cel mai greu le-a fost să convingă personalul „Casandrei” să monteze o scenografie care le părea mai “trăsnită”. Și când au văzut cât timp trece până când pot începe repetiția, s-au pus pe treabă. Nu puteau acuza pe nimeni. Se repeta mereu și rămăseseră numai trei mașiniști, așa că ... au muncit cot la cot cu ei. Atunci când jucau în propriile piese, rugau colegi regizori să stea la pupitrul de lumini sau de sunet.

Au spălat scena și au umplut-o cu monitoare, panouri, desene, culori, gradene, lumini, oglinzi, viață. Apoi, au umplut sala. Nu doar cu prieteni și rude, ci cu un public care i-a iubit și pe care acum îl numesc cu mândrie “al lor”. Actori și regizori au mers pe stradă și au împărțit fluturași – invitații. Au chemat directorii de teatru și criticii să îi vadă. Au fost admirați pentru că rezultatul a fost pe măsura străduinței lor.

Așadar, au oferit Casandrei, la ultima ei stagiune, aproape un regal:

- piese variate – de la Sofocle la Cehov și Bogosian – în care au pus toată bucuria și tinerețea lor;
- teatru de text, teatru – dans, dans...
- tematică vastă pornind de la teme vechi, ale grecilor antici, până la problemele oricărui adolescent.

Au șocat pe multi, dar au interesat pe mai mulți. Au plecat la festivaluri unde au fost aplaudați. Au oferit o revelatoare Gală a Absolvenților. Au format echipe care, sperăm, vor rezista. Pentru că acum, dacă nu vor mai avea Casandra ca punct de întâlnire, s-au decis să facă un teatru al lor: teatru de stagiatură, unde să continue să lucreze în același fel. Pentru că se poate, pentru că le place, pentru că au nevoie de acest teatru, pentru că publicul are nevoie de ei.

Adrian ANGHEL în
Lebensraum. Spațiu vital de Israel Horovitz.

